

og sendt ham ud af Landet, og det var en Familie, hvorom man ikke vidste noget ufor- delagtigt at sige, men kun at han ikke kunde forsørge sig selv og derfor maatte have Fattighjælp. — Da jeg imidlertid selvfølgelig ikke kan have noget Ønske om at lægge Loven selv det allermindste Halmstraa i Vejen, og da jeg hører, at den ærede Minister ikke vil kunne anbefale Vædringsfor- slaget, skal jeg for ikke at være medvirkende til nogen som helst Forhaling af Sagen tage mit Vædringsforslag tilbage, idet jeg for- beholder mig at fremsætte de Ytringer, jeg ellers kunde have at fremsføre ogsaa i den Anledning, ved Sagens tredje Behandling.

Formanden: Vædringsforslaget til § 42 er saaledes taget tilbage. Jeg spørger, om nogen optager det?

Breinholt: Jeg optager det og beder om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Breinholt: Jeg har kun optaget For- slaget for at gøre en Bemærkning, som jeg ellers vilde være afstaaen fra, i Anledning af den ærede Ministers Udtalelser om det nu af mig optagne Vædringsforslag. Den ærede Minister udtalte, at han slet ikke kunde forstaa Vædringsforslaget, fordi det gaar ud paa at skaffe en human Bestemmelse ud af Loven. Humane Bestemmelser kunne imid- lertid være saaledes, at de til Trods for al deres Humanitet overfor Ublændinge kunne virke i modsat Retning overfor os i Ind- landet. Den ærede Minister udtalte tillige, at det er et Forhold, hvor der er et Gen- sidighedsforhold overfor Ublandet, som man altid maa holde paa, men der er mange af den Slags Genfidiighedsforhold, der ere meget lidt egnede til at opfylde Retfærdig- hedskrav. Der er jo Lande, der meget let kunne hve en saadan Genfidiighed, idet ingen Dansf kommer til de Lande og der stifter Familie, eller i alt Fald er det en ren Und- tagelse, medens saadanne Lande, med hvilke vi have en Genfidiighed, som vi ikke kunne benytte, sende en Masse hertil, som indgaa Egtteskab her. Og fordi de Lande saaledes hve os en Genfidiighed, som vi ikke kunne eller ville benytte, skulle vi ikke fordrø saa- danne Beviser, som vi maaste fordrø fra Lande, hvor vi sende ikke saa Fjoll hen. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den ærede Minister, hvorledes det Ord „hør“, der fin- des i Paragraffen, skal forstås. Der staar jo nemlig: „Dog kan Indenrigsministeren

bevilge Undtagelse herfra, naar særdeles Omstændigheder tale derfor, og navnlig bør saadant Bevis ikke fordrø“. Ere disse Ord „hør ikke fordrø“ det samme som „kan ikke fordrø“? Det Spørgsmaal vil jeg tillade mig at rette til den ærede Minister, idet jeg med det samme skal frasalde det af mig optagne Forslag, som jeg kun har optaget i den Hensigt at fremsætte dette Spørgsmaal.

Indenrigsministeren (Ziegerløv): Ja, naar det ærede Medlem tager Vædrings- forslaget tilbage, kan jeg jo egentlig ikke tale om det. Jeg kan dog vel sige, at jeg vil forstaa Ordet „hør“ nærmest som „skal“.

Formanden: Vædringsforslaget til § 42 er altsaa atter taget tilbage. Jeg spørger, om nogen paa nu optager det. (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Anden: Jeg har kun taget Ordet for at bemærke til den ærede Indenrigsminister, at vort Vædringsforslag under Nr. 1 gaar ikke ud paa, at man ikke skulde foretage noget mod de Fjoll, som ikke ville sørge for deres Familier paa rette Maade, skønt de ere i Stand dertil. Man kan jo inddrive, hvad de skulle hve, og derved har jeg ikke rørt i mit Vædringsforslag. Derved kan man ramme dem, der kunne hve noget, men naar man kommer ned til dem, der ikke have noget, og hos hvem der ikke kan foretages Udpantning, vil man gribe til Afsoning ved Vand og Brød, og der gaar man ned til de fattige, som ikke have noget, som maaste undertiden kunne have noget at hve af, men til andre Tider ikke, de Fjoll, som leve af Haanden i Munden, det er dem, man gaar ned til, naar der er Tale om Vand og Brød. Jeg mener derfor, at det baade er inhumant at foreslaa noget saadant i denne Paragraf, og at man derved vil bevirke det modsatte af, hvad man vil bevirke. Det er ikke til- strækkeligt at sige, at der er et ondts Forhold i Forvejen, men naar det bliver værre ved dette Skridt, skulle vi unblade at gøre det, og der er ikke Nødvendighed for at gøre det, al den Stund man ved at hve en saadan Familie nogen Understøttelse af Fattigvæsenet faar den under Disciplin og kan anvende de Tvangsforholdsregler, som § 41 hjemler. Det er meget godt, at det offentlige træder kun til med at straffe Manden med Vand og Brød, men altsaa forringer det hans Evne til at forsørge Familien, saa at han ikke kan hve Familien det mindste. Det forekommer mig at være et stærkt Forhold, som jeg ikke kan være med til. — Med Hensyn til de to